

Koldingbogen

ÅRSTAL:	2000
FORFATTER:	Erik Watson
TITEL:	Julemærkesanatoriet set fra Island.
KORT RESUME:	Erindringer fra Julemærkesanatoriet, Koldingfjord ca. 1944.

Julemærkesanatoriet

Af Erik Watson

Jeg har en kusine, der hedder Ally, men jeg har ikke set hende i over fyrre år, idet hun som ung rejste til Island, blev gift deroppe og nu bor i Akureyri. Min søster og vores kusine har været på "julekort" i nogle år, og for et par år siden havde Ally spurgt min søster, om hun var i besiddelse af nogle familiefotos. Derved kom jeg også på "skrivefod" med Ally, idet jeg havde de pågældende fotos. Som altid når man indleder en brevveksling efter så mange år, fortalte jeg lidt om mig selv og min familie. Blandt andet skrev jeg, at jeg underviste eleverne på et Julemærkehjem ("Kildemose", Ølsted). Ally skrev så tilbage, at hun som lille havde været på Julemærkehjem i Kolding, og at hun i mange år havde fået tilsendt julemærker af en søster, der nu var død. Så fandt jeg det rimeligt at overtage fremsendelsen af årets julemærker, og jeg syntes også, det kunne være morsomt at fremskaffe nogle billeder af Julemærkehjemmet ved Kolding fjord. Dem fik jeg gennem Stadsarkivet i Kolding. Min kusine blev meget glad for min hilsen, og hun skrev en meget fin beretning om sit ophold på Julemærkehjemmet, sådan som hun husker det i dag – altså ca. 66 år gamle erindringer.

"Af billederne fra sanatoriet husker jeg huset selv og liggehallen. Jeg har ikke været mere end 3 til 4 år, og jeg husker, at vi sejlede over Lillebælt. Da jeg læste i leksikonet, stod der, at

Lillebæltsbroen ikke var bygget før end 1935, så det skal jo nok passe, for jeg er født i 1930. Jeg synes at huske, at jeg sejlede over Lillebælt i robåd, men det er jo nok en huskefejl, men båden har jo nok været meget lille. Jeg husker måske liggehallen bedst af alt, for der sov vi altid til middag. På billedet er der ingen vinduer ind til køkkenet, som vendte ud til liggehallen, men den gang var der vinduer, for vi var lagt til at hvile os, og jeg og en anden pige kunne ikke stå for fristelserne. De havde lige bagt formkager med rosiner i, og de stod til afkøling i vinduet, som var lige over vores hoveder, der hvor vi lå. Duften og de dejlige rosiner var ikke til at stå for, og vi kunne lige ved at stå på tå og række os alt, hvad vi kunne, nå at pille de dejlige rosiner ud. Vi har selvsagt ødelagt kagen, i hvert tilfælde blev vi straffet og fik ikke lov til at komme på spadseretur, da vi havde hvilet os, men skulle blive liggende i køjerne i liggehallen. Jeg husker også, at jeg så de andre langt nede foran, hvor vi lå, men jeg var jo så lille, og derfor var alt jo så stort og afstande måske mere.

Jeg husker ikke, hvor længe jeg var der, men min mor sagde, at jeg var 3 år. Det må jo være om efteråret, jeg kom der, for jeg husker, at jeg var der om julen. I julegave fik jeg en ret stor vugge med blå-blomstret stof, og jeg ser den endnu for mig. Så husker jeg en stor mark,

Liggehallen på Julemærkesanatoriet fotografet ca. 1930.

hvor vi legede, vi har måske været på udflugt, for jeg husker, at der kom nogle damer med en stor bakke med smørrebrød, og der var kødpølse og spegepølse smurt med fedt, og endnu den dag i dag, når jeg finder lugten, går mine tanker tilbage til Kolding Julemærkesanatorium.

Min far rejste med mig til Kolding, og jeg kom der, fordi jeg havde en plet på den ene lunge, men det var heldigvis ikke tuberkulose”.